

Ulls negres

No recorde la primera vegada que la vaig veure, ni on ni quan, la meua memòria és molt feble. Han passat molts anys, fou prop d'eixa ciutat banyada pel riu, vella, humida i enfoscat. Tenia un nom dolç, records que centellegen, amb ells evoque moments que hui ja no existeixen. Fou la meua amiga, companya d'estudis, esposa del meu cor, fins que la cridà Anubis. Ho recorde confós, apareixia del no-res amb l'estimada veu i les apagades notes. La seua pell competia amb el més pur ivori, era l'esplendor d'un somni d'opi. Cabellera negra, com el plomatge d'un corb, com un medalló hebraic bellesa semblant enlloc. Sentia que hi havia en ella molt d'estrany, perseguia, m'esforçava a descobrir-ho any rere any. Contemplava la magnífica corba del llavi superior que parlava colors amb un somriure triomfador. En els seus ulls residia el seu secret, eren grans, quantes hores he meditat sobre ells? Com els d'una hurí turca era la seua bellesa, les pupil·les brillants més negres que l'atzabeja. És emocionant els esforços que fem per recordar, per portar a la memòria allò que ja s'ha oblidat. Ens retrobàvem amb freqüència a la vora del record, però no arribàrem a posseir-lo, s'esfumà del tot. Un sentiment que no podia definir ni analitzar, el reconeixia davant d'una vinya per escabellar, el contemplava amb el vol d'una papallona, la sentia a la mirada d'alguna persona. La seua superioritat sobre la meua era infinita, viatjàvem pel món de les recerques de la metafísica. Els seus ulls deixaren d'il·luminar amb freqüència, lluitàrem desesperats però la seua vida es vencia. La veu es tornava dolça, la seua mort arribava, amb ella vaig comprendre la força amb què m'estimava. És eixa vehemència en el seu desig de viure el que fa que no tinc vigor per a descriure. Coneixes els misteris de la voluntat i el seu vigor? L'home no es rendeix als àngels ni a la mort. L'única riquesa que posseïa era tindre a ella, no suporta estar sense, sense la meua lady... Esclau de l'opi, tancat a la meua abadia, tot és fosc, amb les figures arabesques de companyia. Vaig trobar una altra, temia que fugira, però com que pensar això, com que em complaïa. La meua memòria es tornava cap a ella, l'estimada, l'augusta, la bella, la soterrada. Gaudia recordant la seua puresa, la seua saviesa, el seu amor, la seua elevada i etèria naturalesa. Lent i lliurement, el meu esperit es cremava, amb tota l'energia salvatge volia que tornara. Cridava el seu nom amb el silenci de la nit, durant el dia a la vall amagat en aquell retir. A la casa hi havia sorolls i moviments insòlits, els tapissos parlaven, mobles amb esclafits. Aquesta va emmalaltir, i jo al seu costat, assegut, pensant en l'altra, tot col·locat, fins que s'ho va beure, el vi amb eixes gotes caigudes del no-res, tot eren ombres. El meu pit ple d'amargs pensaments, va morir, vaig lluitar en va per reanimar el seu esperit. Aquella espantosa nit ja havia passat, però la que estava morta de sobte s'alçà, quiet fixament contemplava la seua aparició, no era ella, no estava tenint una visió. Per fi els vaig veure, els seus ardents ulls, grans i negres, els del meu amor perdut.